

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

[Præfatio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

nem, debeat tali manifestatione contentus esse pro omnibus peccatis ad illud vsque tempus ab eo commissis: ita vt veliteum manere liberum ab onere per referuationem imposito se presentandi ipsi pro consequenda abolutione ab aliquo illorum.

Si obijcias illam manifestationem non impedire quin peccatum oblitum debeat clauibus subici quoad culpam: de eo enim quando in memoriam venerit, confitendum est: ergo nec quod subici debeat quoad referuationem. Respondetur negando consequentiam: quia vt peccata cenentur quoad culpam sufficienter supposita esse clauibus, debent per peccatoris confessionem manifestari Sacerdoti eadem clauis habenti: nec enim aliter Sacramentalis absolutio eis directe applicatur, vt constat ex necessitate confessionis ad eam impendendam. Vt verò cenentur supposita sufficienter quoad referuationem (*etiamsi haec sit cum censura*) sufficienter ita satisfactum esse Superiori à Penitente, vt ille ostendat se contentum esse de eo quoad obligationem, quam habere potest comparendi coram ipso, pro remedio adhibendo peccatis quibus animam habet contaminatam.

Ceterum procedit istud, vt Suarez quoque ibidem num. 17. notat: non tantum quando Superior iurisdictionem ordinariam habens absoluerit, sed etiam quando ab ipso delegatus: cui censetur vices suas commississe ad absolueudum Penitentem eo modo, quod ipse disposuit & intentio exegerit. Quo fit vt de ordinario, sic & de ipsius delegato concedi possit; quod dum ex obliuione peccatum referuatum non manifestatur, is ita absoluat Penitentem facientem quod in se est, vt ab onere referuationis ipsum liberet sicut Ordinarius ipse liberaret. Neque obstat quod delegatus non possit subdelegare suam iurisdictionem: quoniam referuationem tollere non est iurisdictionem suam alteri committere, sed solummodo auferre impedimentum, quo remoto tale peccatum relinquatur sub communi lege aliorum mortalium: nempe vt ab eo possit ille absolueri, qui communem habere iurisdictionem in propositum Penitentem. Neque etiam refert quod delegatus nihil possit in referuatis sine Sacramentali abolutione: quia non est necesse simpliciter vt ea directe sit à referuatis; nisi facultas restricta esset ea conditione. Nam data simpliciter vt solet in Iubilaeis interpretanda est; iuxta Sacramenti Penitentiae institutionem, requirentem quidem per se loquendo, vt peccatorum omnium confessio vni & eidem fiat: per accidens tamen si per obliuionem aut ob aliquam iustam causam, aliquod omisum sit; permittentem de eo confiteri alteri.

Quod autem idem Suarez in sequenti numero 18. vult documentum propositum non procedere in confessionibus ordinariis, quasi in eis sine vlla cogitatione casum referuatorum, & inferiori confiteatur, & superior det abolutionem: non pato necessarium tenendum in praxi, quae ordinariè habet, vt Peccator si non distinctè, saltem confusè, de referuatione cogitet, eo animo confitens, vt per Sacerdotis abolutionem quantum fieri potest, liberetur ab omni vinculo suorum peccatorum: eademque intentione Confessarius cum illo procedat, vt iudicio est absolutio à censuris, quae solet Sacramentali abolutioni praemittere, non qualitercumque sed quantum potest, & confessus indiget vt indicat forma absolueudi proposita à nobis in precedenti numero 18. quam à plerisque vsurpari, ipse Suarez non improbat. Deinde tam excommunicatio referuata, quam non referuata impedimentum est abolutionis Sacramentalis. Ergo cum ad tale impedimentum tollendum Confessarius dicit, Absoluo te imprimis à vinculo excommunicationis, in quantum possim & indiges, intendit absolueri non tantum ab excommunicatione non referuata, sed etiam à referuata, si ipse possit & penitens indigeat. Quod verò ille ait, tollere quidem excommunicationem, non tamen illius referuationem, reijcitur: quia referuatio solutionis vinculi, nulla est vinculo ipso sufficienter soluto ab habente plenam potestatem: & in casu proposito soluitur vinculum excommunicationis ab habente, vt supponimus plenam ad id iurisdictionem. Quod si hoc dicitur de referuatione cum excommunicatione, multo magis dici potest de referuatione sine excommunicatione, quae minor est.

Valerij Tom. 1. Pars II.

Quod adhuc ille vrget talem modum tollendi referuationem esse contra huius finem: quia nec peccatum tunc cognoscitur à Superiore, nec pro eo satisfactio imponitur, nec medicina adhibetur quae praecipue intenduntur per referuationem. Reijci pariter potest, quoniam eadem ratione probaretur, nec tolli referuationem peccati oblitum, quando fit confessio & datur abolutio legitime. Nam nec tunc à Superiore tale peccatum cognoscitur, nec pro eo imponitur satisfactio, aut adhibetur medicina.

Quintum documentum est; probabile esse, id quod antea dictum est de peccatis referuatis in confessione expressis, dici posse de oblitis: nimirum libera manere à referuatione in eo qui bona fide confitens absolutus est Sacramentaliter virtute Iubilaei à Summo Pontifice concessi, cum facultate absolueudi ab omnibus casibus referuatis: quantumuis postea mutata voluntate, absolutus negligat cetera facere quae requiruntur ad lucranda indulgentiam quae conceditur. Hoc tractans Suarez in sequent. num. 23. & 24. ipsum fundat in eo, quod supposito tali privilegio à Papa concessio ad obtinendam relaxationem referuationis per Sacramentalem abolutionem, satisfiat eiusdem voluntati quidquid postea sequatur: dum modo praecesserit confessio, qualem abolutio ipsa requirit vt valida sit. Nam si nulla sit, vt modo obliuorum, sed nec expressorum in confessione, referuatio tollitur: quia non erit satisfactum voluntati Superioris ad id exigentis confessionem, & abolutionem, non aliam quam validam, vt nemo negauerit.

Postremum documentum est, quod postremo tractat Suarez consequenter à numer. 25. vsque ad finem sectionis: quando fuerunt plures eiusdem peccati referuaciones, omnes tolli, cum directe per abolutionem Sacramentalem peccatum ipsum remittitur: sic enim remissum, non est amplius materia necessaria confessionis: vnde fit vt pro eo non sit ad Superiorem denuo recurrendum. Cum verò indirectè tantum remittitur, vt lolet peccatum oblitum: si diuersae sint illius referuaciones ab eadem potestate praefectae: vt cum vnus Episcopus per suum statutum referuat aliquod peccatum, & successor eiusdem facit per aliud statutum: quia tales in re, sunt potius vna referuatio repetita: quam plures, manantque ab eadem potestate, simul tolluntur dum praeditus eiusmodi potestate absoluit. Si verò sint à diuersis potestatibus subornatis, vt quando Papa referuat peccatum iam referuatum Episcopo: & potestas ad absolueudum habeatur tantum ab Episcopo, ea non est sufficiens: Papali referuatione maiorem potestatem requirente. Sin habeatur à Papa potestas ad absolueudum à casibus sibi referuatis, sufficiens est ad tollendam cum papali episcopalem referuationem iuxta illud quod in praecedent. numero 55. ostensum est; habentem à Summo Pontifice licentiam absolueudi ab omnibus casibus sibi referuatis, habere simul absolueudi à casibus referuatis Episcopo.

Adde his: quando referuatio est cum excommunicatione, vt ea tollatur, tollendam esse excommunicationem: quae si non sit vna, sed plures; ad tollendam referuationem opus est potestate absolueudi ab omnibus, quia vna perseverante, perseverat referuatio impediens Sacramentalem abolutionem: cum inter excommunicationes non sit ea connexio, quae inter peccata mortalia, vt ad vnus relaxationem, sequatur aliarum relaxatio.

L A V S D E O.

LIBER QVINTVS, ET TOTIVS OPERIS NONVS, DE ABSOLVTIONE AB EXCOMMUNICATIONE, ABSOLVTIONE Sacramentali praemittenda.

P R A E F A T I O.

Ante tradita explanationi abolutionis Sacramentalis à peccatis, adiungenda esse explanationem absolut. ab ex-